

15 กันยายน 2559

THAILAND STRATEGIC GIVING (23 สิงหาคม 2559) ณ

โรงแรมอินเตอร์คอนติเนนตัล

ฯพณฯ อานันท์ ปันยารชุน

สิ่งที่ผมจะพูดต่อไปนี้เป็นสิ่งที่ยากจะให้ถูกถ่ายทอดผ่านไปยังสังคมไทย โดยที่พวกท่านทุกคนจะต้องช่วยกันผลักดันและโน้มน้าวต่อ

ตั้งแต่เด็กแล้วผมมีความรู้สึกถึงความอบอุ่นในครอบครัว ความอบอุ่นในสังคม รู้สึกว่าคนไทยเป็นชาติที่มีความโอบอ้อมอารี เป็นชาติที่มีน้ำใจ เป็นชาติที่มองเห็นทุกข์ของคนอื่นว่าเป็นสิ่งที่ต้องเข้าไปช่วยเหลือ แต่ในขณะเดียวกันก็มีปัจจัยอื่นเข้าไปเจือปนอยู่บ้าง คือทำอะไรไปแล้วก็อยากจะทำให้เกิดผลกับตัวเองด้วย สิ่งนี้ก็เป็นวิสัยของมนุษย์ทั่วไป ไม่ใช่เฉพาะคนไทยเท่านั้น

ในอดีตเมื่อ 70-80-100 ปี ก่อน คนไทยก็ทำบุญกันเสมอ พอตอนหลังก็มาเป็น Philanthropy การบริจาคเพื่อการกุศลนั้น สิ่งแรกที่คนไทยคิดก็คือ เรื่องศาสนา วัดวาอาราม มีการบำรุงทะนุถนอม ปฏิสังขรณ์ สร้างวัดใหม่ บวชพระ มายุคหลัง ๆ นี้ ให้เงินวัดเพื่อหวังจะได้ขึ้นสวรรค์ อันนี้เป็นความเพียรที่เกิดขึ้นมาหลายสิบปีแล้ว บางคนก็เข้าวัด เพื่อขอหวย ผมไม่ว่านะครับ ถ้ามันเป็นความสุขของเขา แต่สิ่งหนึ่งที่จะต้องคิดต่อไปคือว่า การบริจาคเงิน การบริจคน้ำพักน้ำแรง การบริจาค Service และมันสมอง ให้กับใครกับใครก็ตาม สิ่งสำคัญที่สุดก็คือว่าอย่าหวังผลอะไรที่เกิดขึ้นกับตัวเอง แต่ต้องให้ผลนั้นเกิดขึ้นกับสังคมเป็นส่วนใหญ่

นอกจากวัดวาอาราม สุเหร่าหรือโบสถ์คริสเตียน หรือสถานบูชาของพวกฮินดู และสถานที่ศักดิ์สิทธิ์อื่นๆ อันเป็นที่เคารพสักการะแล้ว คนไทยชอบมากก็คือบริจาคให้กับโรงพยาบาล ซึ่งก็เป็นสิ่งที่ดีและโรงพยาบาลก็อาจจะหนักไปในทาง ให้เตียง ให้ห้อง สร้างตึก ซื่ออุปกรณ์ทางการแพทย์ สมทบเงินให้ผู้อนาถา หรือบริจาคให้โรงพยาบาลสงฆ์ ต่าง ๆ นานา แต่อันนี้ก็เป็นเรื่องในลักษณะที่ว่าชอบทำบุญ ในสายตาใน

ความรู้สึกนึกคิดของคนไทย เรื่องการให้ที่เราเรียก Philanthropy ยังไม่อยู่ในจิตสำนึกที่แท้จริง เพราะจิตสำนึกที่แท้จริงคือการทำบุญ ทั้ง ๆ ที่บางครั้งบางคราวการทำบุญไม่ได้คิดถึงผลประโยชน์ส่วนตัว

แต่ 60 ปีมานี้ ก็มีวิวัฒนาการเกี่ยวกับความคิดที่จะให้มากขึ้นเรื่อย ๆ แต่ก่อนจะเป็นเรื่องการให้ของแต่ละบุคคล ต่อมาก็มีของบริษัท ขององค์กร แล้วก็เกิดสิ่งที่เราเรียกว่า CSR ใหม่ ๆ เมื่อ 10-20 ปีนี้เอง ซึ่งบริษัทส่วนใหญ่ก็จะช่วยไปในลักษณะนี้เช่นเดียวกัน อาจจะมีเพิ่มเติมมากขึ้น เช่นช่วยปลูกป่า ช่วยทำฝาย ช่วยนั้น ช่วยนี้ ที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมรวมทั้งการศึกษา การกีฬา การให้ทุนการศึกษาก็มีมานานแล้ว บริษัทปูนซีเมนต์ไทยก็ให้ทุนการศึกษาจำนวนมากมาเป็นเวลาช้านาน ให้ที่เป็นพัน ๆ ทุน ไม่ได้ให้ทุนแต่เฉพาะในเมืองไทยเท่านั้น แต่ให้ทุนในต่างประเทศที่เขามีธุรกิจร่วมด้วย

ก็เป็น การเริ่มต้นที่ดี แต่นับวันๆ CSR มันไม่ใช่แล้ว CSR ก็ต้องทำต่อไป แต่มันมีการให้การกุศลอีกมากมาย มูลนิธิต่าง ๆ รวมทั้งมูลนิธิทางด้านการศึกษาด้วย ถามว่าพอไหม...ไม่พอครับ เพราะการให้นั้นเป็นการให้กระจัดกระจาย เป็นการให้แบบไม่มีกระบวนการ เป็นการให้โดยไม่มีเป้าหมาย เป็นการให้โดยไม่สามารถที่จะประเมินผลที่ได้มาด้วย จากนี้ไปเราจะประเมินผลที่ได้มาว่ามันให้ประโยชน์กับเราส่วนตัว ให้ประโยชน์กับครอบครัว ให้ประโยชน์กับพี่น้อง ให้ประโยชน์กับเพื่อนฝูงไม่ได้แล้ว นับวันๆ เราต้องคิดว่า ต้องเป็นประโยชน์ต่อสังคม อันนี้เป็นแนวโน้ม ซึ่งมีวิวัฒนาการมาเรื่อย แต่สิ่งที่เราพูดกันในวันนี้ และจะต้องพูดกันต่อ ๆ ไปอีกเป็นเวลาช้านาน ว่าสิ่งที่ทำไปแล้วก็ทำกันต่อไปได้ไม่มีใครขัดข้อง การให้เงินการกุศล ใครอยากให้วัด ใครอยากให้โรงพยาบาล ใครอยากปลูกป่า ใครอยากทำอะไรทำไป แต่มาถึงวันนี้ ณ จุดนี้ มันต้องมีการปรับวิธีคิดและจิตสำนึกเสียใหม่

เมืองไทยมีพลเมือง 65 ล้านคน รายได้ต่อคนประมาณ 5,000 เหรียญต่อปี การเติบโตทางเศรษฐกิจชะลอตัวไป หลังจากที่เติบโตค่อนข้างสูงเมื่อ 20- 30 ปีก่อน เราต้องมาคิดดูแล้วว่าสังคมไทยขณะนี้

ปัญหาอะไร และปัญหาของสังคมไทยก็ไม่ได้เป็นปัญหาที่มันแปลก
ประหลาดแตกต่างไปจากปัญหาของสังคมอื่น ๆ และทุกสังคมก็
พยายามจะแก้ไขปัญหาเหล่านี้ แม้แต่ประเทศที่รวยที่สุดอย่าง
สหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นประเทศที่มีระบบเศรษฐกิจที่แข็งแกร่งที่สุด
ประเทศจีนซึ่งมีพลเมืองมากที่สุด 1,400 ล้านคนถึง 1 ใน 4 ของโลก
ปัจจุบัน GDP เขาเพิ่มไป 8,000-9,000 เหรียญแล้ว ซึ่งเมื่อ 15 ปีก่อน
เขายังอยู่หลังเรามาก อินเดียก็เช่นเดียวกัน คนร่ำรวยมากขึ้น แต่คนจน
ก็ยังมากอยู่ มากกว่าคนรวย

มองดูทั่วโลกที่มีความระส่ำระสายทั้งในทางด้านการเมือง หรือ
ทางด้านเศรษฐกิจและสังคมแล้ว เราจะเห็นได้ว่ามันมีอยู่ 3-4 ปัญหา
เท่านั้น ที่เป็นปัญหาโลกแตก เป็นปัญหาที่มีมา 100 ปี 200 ปีแล้ว แต่ก็
ยังเป็นปัญหาในปัจจุบัน และก็จะเป็นปัญหาต่อไปอีก 100 ปี 200 ปีข้าง
หน้า เพราะเป็นปัญหาที่แก้ไม่หมด ไม่สามารถแก้ไขให้ครบได้ ทำให้ดีขึ้น
ได้ ทำให้ผลกระทบน้อยลงไปได้ แต่จะต้องเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่อง
ซึ่งไม่ใช่เรื่องของการทำเท่านั้น ทำเท่านั้น

สิ่งแรกเลยที่สังคมไทยต้องปรับเลย คือ หนึ่ง ต้องให้สังคมรู้ว่า
ปัญหาของเมืองไทย คืออะไร เป็นปัญหาประชาธิปไตยหรือเปล่า? ผม
คิดว่าไม่ใช่ แม้จะมีส่วนบ้าง เป็นปัญหาเรื่องการเลือกตั้งหรือเปล่า? ก็
ไม่เชิง เป็นปัญหาพรรคการเมืองหรือเปล่า? ก็ไม่จริงเสมอไป เป็นปัญหา
ของนักการเมืองหรือเปล่า? ก็ไม่แน่นอน เป็นปัญหาของข้าราชการหรือ
เปล่า? ก็ไม่ใช่ทีเดียว แล้วปัญหาที่แท้จริงมันคืออะไร? ปัญหาที่แท้จริง
คือ ความยากจนยังมีอยู่มาก ถามว่าประเทศอื่นเขาไม่มีหรือ ก็มีทั้งนั้น
ผมอยู่ในนิวยอร์ก 12 ปี ผมเห็นความยากจนใน Bronx ใน Brooklyn
ผมเห็นความระส่ำระสาย การจลาจลใน Los Angeles ใน
Philadelphia ใน Chicago เต็มไปหมด คนอย่าง Donald Trump ถึง
เกิดขึ้นมาได้ เกิดขึ้นมาบนพื้นฐานของความทุกข์ที่แท้จริงของประชาชน
สืบเนื่องจากความยากจนแล้วมันเกิดอะไรขึ้นอีก

เรื่องที่สอง คือ ความเหลื่อมล้ำของคน ความเหลื่อมล้ำตั้งแต่เกิด แต่ถ้าเป็นความเหลื่อมล้ำทางธรรมชาติแล้วเราไปแก้ไขไม่ได้ เด็กที่เกิดขึ้นมาครบ 32 ประการ บางคนอาจจะหูหนวก บางคนอาจจะสายตาไม่ดี บางคนอาจจะแขนขาพิการ บางคนสุขภาพไม่แข็งแรง บางคนเกิดมาปากแหว่งเพดานโหว่ หรือมันสมองไม่เท่ากัน เมื่อเริ่มต้นความไม่เสมอภาคมันเกิดขึ้นแล้ว แต่มันเกิดขึ้นโดยธรรมชาติ แต่เมื่อเขาเกิดมาแล้ว ซึ่งเป็นหน้าที่ของสังคมที่จะดูแลว่า เขาจะไม่มี Handicap มากขึ้น Handicap ที่เกิดกับเขาในชีวิตตั้งแต่วันเกิด เป็นสิ่งที่เราแก้ไขไม่ได้ แต่สิ่งที่เราแก้ไขได้ก็คือ อย่าให้เขาประสบปัญหาความเหลื่อมล้ำมากขึ้น อีก เด็กวัยอายุ 1-7 ขวบ เป็นวัยที่รัฐเรียนมากที่สุด ไม่ใช่เรียนรู้ออกจากโรงเรียน แต่เรียนรู้อจากพ่อแม่ เรียนรู้อจากพี่น้อง เรียนรู้อจากพี่เลี้ยง จากครู เด็กฐานะดี 3-4 ขวบ เข้าโรงเรียนอนุบาล โรงเรียนดี ๆ มีคนดูแล คนจนไม่มีหรือครบ นั้นเป็นจุดแรกของความเหลื่อมล้ำ เด็กที่เกิดมามีฐานะดีได้รับการศึกษาที่ถูกต้อง ตั้งแต่อายุ 3-4 ขวบ จนถึง 7-8 ขวบ ต่อมาก็ก้าวเข้าโรงเรียนประถม ก็เข้าโรงเรียนที่ดีกว่า เขาก็เรียนไปได้ไกล เพราะพื้นฐานเขาดีกว่า ฐานะพ่อแม่เขาดีกว่า พ่อแม่เข้าเรียนมัธยมก็เช่นกัน เพราะฉะนั้นความเหลื่อมล้ำก็ทวีคูณไปเรื่อย ๆ

ถ้าเมื่อเราพูดว่าจะแก้ไขปัญหาความยากจน จะแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำ จะแก้ไขปัญหาการมีสิทธิไม่เท่าเทียมกัน หรือโอกาสไม่เท่าเทียมกัน คำตอบคือเราต้องลงทุนในเรื่องของการศึกษา แต่เราไม่ได้ลงทุนในเรื่องของการศึกษา for the sake of education เราใช้การศึกษาเป็น change agent เราใช้การศึกษาเป็น catalyst ผมไม่ได้เป็นคนเห่อวุฒิการศึกษาหรือปริญญา และผมว่าความล้มเหลวของระบบการศึกษาของเมืองไทยก็เป็นที่ประจักษ์กันทั่วไป บางสิ่งบางอย่างที่กระทรวงศึกษาฯ ถูกติเตียนก็ไม่ใช่ธรรมกับเค้าเหมือนกัน แต่หลายสิ่งหลายอย่างต้องบอกได้เลยว่า รัฐบาลไทยเป็นเวลาสิบ ๆ ปี ไม่ได้ให้ความสำคัญกับการศึกษาเท่าที่ควรจะเป็น ทั้ง ๆ ที่การลงทุนในการศึกษาตั้งแต่สมัยรัฐบาลผม 22% ของงบประมาณลงไปกับการศึกษา รัฐบาลผมเป็นรัฐบาลแรกที่ทำให้เรื่องการศึกษามากกว่าให้การป้องกันประเทศ และ

ผมก็เข้าใจว่าต่อมามงบประมาณการศึกษาที่อยู่ในระดับนี้ตลอดมา ถามว่ามีผลหรือเปล่า? ผลไม่คุ้ม เพราะ 22% นี้ มันรั่วไหลตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำ มันจะรั่วไหล 30% 40% หรือเปล่าก็ไม่ทราบ และที่เหลือนี่ เอาไปทำอะไร มันไปลงกับสิ่งก่อสร้าง สร้างโรงเรียน ซื่อที่ มันมีอะไรใหม่ที่ลงไปกับเรื่องของ software เราได้ทำอะไรจริงจังไหม เกี่ยวกับเรื่องของหลักสูตร หรือคุณภาพของครู สิงคโปร์เขามีปัญหามาเมื่อ 50 ปีมาแล้ว สิ่งแรกที่เขาจับ คือ ปรับปรุงหลักสูตร และปรับปรุงคุณภาพของครู

ผมพูดเล่น ๆ หลายหนแล้ว ไม่ใช่พูดเล่นนะ พูดจริง คือ 1) เมืองไทยเมื่อพูดถึงปฏิรูปการศึกษาเนี่ย คือ ปรับปรุงกระทรวงศึกษาก่อน 2) บอกครูทั้งหลาย สอนให้น้อยลง เวลาสอน 55 นาที ถึง 1 ชั่วโมงนานไป เอาเวลาสอนสัก 30-40 นาทีก็พอ 3) ตั้งปัญหาหรือคำถามให้กับนักเรียนมากขึ้น ใช้เวลา 15-20 นาที และเมื่อตั้งปัญหาถามนักเรียนแล้วอย่ามองหาคำตอบที่ถูกต้อง การถามไม่ใช่เพื่อต้องการคำตอบ เราไม่ต้องการที่จะกดดันนักเรียนว่าต้องตอบถูก ตอบผิดแล้วอายครู ตอบผิดแล้วอายเพื่อนฝูง อันนั้นไม่ใช่เป็นจุดประสงค์ของการถาม ต้องเป็นการถามที่ต้องการจะมีการสนทนากับเด็ก กระตุ้นให้เด็กคิด ถ้าเมื่อเด็กตอบมาไม่ใช่ผิดไม่ใช่ถูก ครูอาจจะถามต่อ ครูอาจจะให้ข้อมูลเพิ่มเติม แต่สิ่งที่ต้องการ คือ ให้นักเรียนคนนั้นได้พูด ได้โอกาสแสดงความคิดเห็นต่อเองด้วย อันนี้ล่ะครับจะเป็นการกระตุ้นให้เด็กคิด เพราะถ้าตั้งแต่แรกไปคอยแต่ว่าผิดหรือถูก เด็กจะใจฝ่อ และไม่ใส่ใจฝ่ออย่างเดียว หัวสมองฝ่อด้วยเพราะกลัวผิด เพราะมีระบบของโรงเรียนหลายแห่งในต่างประเทศที่เขาบอกเลยว่าการศึกษาในโรงเรียนที่เขาแต่สอน เป็นอุปสรรคอย่างใหญ่หลวงในการสร้างให้เด็กมีความสร้างสรรค์ มีวิถีคิดที่สร้างสรรค์ ลองยกตัวอย่างหนึ่งก็ได้ที่ฟินแลนด์ เด็กจะอยู่ในห้องเรียนน้อยที่สุด

มีนักธุรกิจญี่ปุ่นเคยเขียนหนังสือเมื่อ 30 ปีก่อน ว่าเมื่อถึง 7 ขวบก็หายไปเสียแล้ว ก็หมายความว่าต้องดูแลเด็กตั้งแต่เกิดจนถึง 7 ขวบ ยังมีอีกหลายองค์กรที่มาช่วยดูแลเรื่องพวกนี้ ผมจะยกตัวอย่างขององค์กร UNICEF ซึ่งให้ความเอาใจใส่กับเด็กมาก และเขาจะจัดทำใน

สิ่งซึ่งหลายคนไม่รู้ ปรากฏว่าเมื่อมีการสำรวจแล้วเด็กไทยอายุ 1 – 7 ขวบ IQ ต่ำกว่าเด็กเอเชียประเทศอื่น ๆ IQ ต่ำกว่าเด็กในลาว ในเวียดนาม ในกัมพูชา ข้อเท็จจริงก็คือว่า เด็กไทยได้รับสารไอโอดีนไม่พอ เพราะเกลือที่ผลิตในเมืองไทยส่วนใหญ่ไม่มีไอโอดีน เป็นเกลือสินเธาว์ UNICEF ก็พยายาม ตอนหลังมีบริษัทแสนสิริเข้ามาช่วยโครงการนี้ด้วย เด็กไม่ทานนมแม่ก็เป็นปัญหา แต่เด็กที่ขาดสารไอโอดีน IQ ต่ำ เราสามารถผลักดันให้รัฐบาลไทยที่ผ่านมา 2 – 3 รัฐบาลออกกฎหมายว่าเกลือจะต้องมีสารไอโอดีนเจือปนอยู่เท่าไร อยู่ที่ % และไม่ได้ไปที่เกลืออย่างเดียว เราไปถึงเครื่องปรุงทั้งหมด ซอสต่าง ๆ ทั้งหมดที่เราใช้อยู่ต้องใส่สารไอโอดีน และเพื่อที่จะลดความเหลื่อมล้ำ เราสามารถที่จะทำให้รัฐบาลไทยกำหนดจำนวนเงินช่วยเหลือครอบครัวที่มีลูกมาก แต่มันเป็นการเริ่มต้น และสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ผมอยากให้พวกท่านทั้งหลายซึ่งอยู่ในวงการ และมีบทบาทอยู่ในเรื่องนี้ ต้องพยายามเผยแพร่ข้อเท็จจริงด้วย

นับวันๆ เด็กรุ่นผมก็จะเป็น endangered species ไปแล้ว พวกคุณที่กำลังจะเป็น endangered species ผมมีปัญหา เวลาคุยกับหลาน บางครั้งบางครั้งารู้สึกว่าคนละภาษา Alvin Toffler ที่เขียนหนังสือ Future Shock ปี 1972 นั้น ผมจำไม่ได้แน่ ๆ ว่าเป็นข้อความที่ปรากฏในหนังสือนี้ หรือหนังสือหลัง ๆ เขาบอกว่า (ตอนนั้นเขาเขียนในปี 1972 – 1973 นับเป็น Futurist) เค้านบอกว่าในศตวรรษใหม่ สิ่งที่เราเรียกว่า illiteracy มันไม่ใช่เรื่องของการอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ บวกลบไม่ได้ แล้ว ไม่ใช่เรื่องของการ reading, writing, arithmetic แล้ว แต่ในศตวรรษนี้ (ซึ่งเขาพูดเมื่อ 30 ปีแล้ว) พวก illiterates คือ พวกที่ไม่มีความสามารถ to learn, unlearn และ relearn ผมตกอยู่ในข่ายนี้ เพราะ learn ตอนแรกก็ยากอยู่แล้ว unlearn ก็ทำไม่เป็น relearn ก็ไม่สนใจ พวกนี้ตกยุคตกสมัย แต่สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่เด็กไทยต้องเผชิญหน้าต่อไป เราเจริญมากในเรื่องของความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ แต่เราไม่รู้เรื่องของสังคมเท่าไร ตอนนี้นั้นชะงักไป เพราะเมืองไทยก็ติดอยู่ใน middle income trap ... GDP per capita มันขึ้นยากแล้ว ก็เพราะว่าอะไร เราไม่มี skill

เราขาด skilled labour เราขาดช่างเทคนิคหรือผู้ชำนาญพิเศษ มีแต่คน
มีปริญญา แต่เราขาดคนในวงการ vocational ที่มีคุณค่า เราไม่มี
วิศวกรพอ เราไม่มีนักวิทยาศาสตร์ เราไม่มีผู้วิจัยเพียงพอ เราไม่ได้
ลงทุนในเรื่อง research and development เลย ทุกอย่างที่ลงทุนเป็น
เรื่องของโครงสร้างเกือบทั้ง หหมด โครงสร้างเป็นประโยชน์แต่มันไม่ได้
เปลี่ยนคุณภาพสังคมเท่าไร เพราะฉะนั้นถ้าเราพูดถึงเรื่อง
Philanthropy in education อันนี้ คือ เรา invest in our future, in our
children's future เรา invest เพื่อมองไปข้างหน้า เราอาจจะอยู่มองไม่
เห็น แต่สังคมได้รับเต็มเปา ลูกหลานก็ได้รับเต็มเปา และถ้าเผื่อจะ
invest in education แล้ว ก็ต้องไปตามลำดับตั้งแต่ kindergarten
period ไปถึง high school ไปถึงมหาวิทยาลัย ไปถึงสิ่งที่จะนำมาซึ่ง
Research, Development และ Innovation ผมอยากจะยกตัวอย่างว่า
สิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในเมืองไทยมันมีมาก ผมมองเห็นแล้วผมอาจจะผิดหวัง
ในประเทศของผม แต่ผมไม่ท้อแท้ ผมยังเชื่อว่า ประเทศของเรายังเป็น
ประเทศที่มีอนาคต แต่หลายสิ่งหลายอย่างเราต้องปรับตัวเอง คงพูด
ง่ายคำว่า reform... คำว่า reform คำว่า change สองคำนี้ใช้กัน
เกลื่อนแล้ว ผมก็ไม่แน่ใจว่าคนที่พูดเข้าใจหรือเปล่าว่า reform คืออะไร
change คืออะไร change นี้ต้อง change for the better ถ้าเผื่อจะ
ลงทุนในอะไรแล้วเราต้องแน่ใจว่าผลลัพธ์จากการลงทุนนั้น โดยเฉพาะ
กับ education มันจะ make a difference มันต้อง make a difference
นะ ไม่ใช่ช่วยเพื่อให้อยู่ต่อไปได้ มันไม่ใช่ ต้องช่วยให้เจริญออกมา ให้
grow ให้ expand ให้มี value added

ปตท. ซึ่งที่ผ่านมาก็ไม่ใช่ว่าเป็นที่ชอบหรือหลงรักของประชาชน
คนไทยเท่าไร แต่เขามี Programme อันหนึ่ง ปตท. ลงไปแล้ว 6,000
ล้าน อันนี้ไม่ใช่โฆษณาปตท. แต่ผมเพียงจะบอกตัวอย่างว่ามันเป็นการ
ลงทุนในอนาคต ซึ่งค่อนข้างจะกล้าหาญ และค่อนข้างจะมีจินตนาการ
มาก เป้าหลักของเขา คือ สนับสนุนนโยบายของรัฐในการสร้างกำลังคน
ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อขับเคลื่อนและยกระดับคุณภาพ
การศึกษาของประเทศ ให้เป็นรูปแบบใหม่ระดับชั้นนำของโลก โดย

สร้างโอกาสการศึกษาให้กับเยาวชนระดับหัวกะทิ และสร้างโอกาสให้
เกิดสายอาชีพนักวิทยาศาสตร์อย่างสมบูรณ์แบบในประเทศ อีกทั้งยังมี
การสร้างเชื่อมโยงระหว่างสถาบันการศึกษา กับภาคอุตสาหกรรม
อันนี้ถ้าเพื่อทำสำเร็จ เราจะหลุดจาก middle income trap เขาตั้ง
โรงเรียนที่เรียกว่า “โรงเรียนกำเนิดวิทย์” (KVIS) เป็นโรงเรียน
วิทยาศาสตร์แนวใหม่สำหรับนักเรียนที่มีความรู้ความสามารถพิเศษ
ด้านคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เพื่อเป็นการสร้างโอกาสทางการศึกษา
ให้กับเยาวชนที่เรียนดี รับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6 โดยให้
ทุนทั้งหมด เปิดการศึกษาปีแรกเมื่อ 10 พฤษภาคม 2558 นักเรียนเรียน
ฟรีนะครับ และเขามี selection process ที่ดีมาก ทุกอย่างเขาใช้
Digital ไม่ต้องมาสอบที่กรุงเทพฯ ใช้ Internet แล้วเขาจะรับนักศึกษา
จากทั่วทุกภาค แล้วแตกต่างจากโรงเรียนอื่นยังไง เป็นนักเรียนประจำที่
มีนักเรียน 18 คนต่อ 1 ห้อง ผมเคยศึกษาโรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนซึ่ง
เป็นโรงเรียนดี กรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย ปัจจุบันมีนักเรียน 6,000 คน
สมัยผมเรียนมันมีห้อง ก. ห้อง ข. สมัยนี้ผมเข้าใจว่ามีเกือบถึง ฮ. นกฮูก
แล้วกระมัง เพราะนักเรียนมีถึง 6,000 คน แต่ที่ 18 คนต่อห้อง มีระบบ
มีกระบวนการสรรหานักเรียนที่มีประสิทธิภาพ มีหลักสูตรเร่งการพัฒนา
นักเรียนเป็นรายบุคคล มีอุปกรณ์ห้องปฏิบัติหรือห้องทดลอง
วิทยาศาสตร์ที่ทันสมัย มีครูมีคุณภาพสูง เขาจ้างอาจารย์ฝรั่ง อาจารย์
ญี่ปุ่นมาโดยให้เงินเดือนในอัตราสากลหรือระดับโลก ใช้ภาษาอังกฤษ
เป็นสื่อหลักในการสอน นอกเหนือจากโรงเรียนนี้ เขายังตั้งสถาบันวิทย
สิริเมธี (VISTEC) เป็นมหาวิทยาลัยวิจัย เป็น Research University
นะ มุ่งเน้นงานวิจัยระดับแนวหน้าด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และ
นวัตกรรมระดับชั้นนำของโลก สอนปริญญาโท ปริญญาเอกและให้ทุน
ไปทำ Research ต่อ เขามีห้อง Lab ดีมาก Campus อยู่ห่างจากพัทยา
90 กิโลเมตรเข้าไปในหุบเขา ผมแนะนำให้ไปดู ไปเห็นแล้วจะทึ่ง แล้วก็
จะรู้สึกว้าว...ไม่คิดเลย ไม่รู้เลยว่าเมืองไทยมีดี ๆ อย่างนี้ ขณะนี้เขา
มีจัดตั้งแล้ว 2 คณะ คือคณะ Energy Science and Engineering กับ
Molecular Science and Engineering กำลังดำริที่จะจัดตั้งและจัดตั้ง

แน ๆ อีก 3 คณะ Biomolecular Science and Engineering, Information Science and Technology, และ Management Science and Technology ธนาคารกสิกรไทยได้ให้เงินแล้ว 500 ล้านบาท เพื่อช่วยจัดตั้งอีกคณะหนึ่ง ธนาคารไทยพาณิชย์ก็จะลงขันเช่นเดียวกัน ก็หวังว่าธนาคารกรุงเทพจะลงขันเช่นเดียวกันด้วย

นี่เป็นตัวอย่างที่ว่าลงทุนในการศึกษาเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง เพื่อให้ make a difference เพื่อช่วยให้เมืองไทยพ้นจาก middle income trap เพื่อช่วยภาคอุตสาหกรรมของเมืองไทย ที่มักจะเป็น อุตสาหกรรมประเภทชิ้นส่วนหรือทำสิ่งง่าย ๆ ให้มี skilled work force ให้มีวิศวกร ให้มีนักวิทยาศาสตร์ ที่จะไปช่วย research and development บริษัทปูนซีเมนต์นี่เขาลงทุนมาก ปีหนึ่งเป็นพัน ๆ ล้านบาท ทำ R&D จริง ๆ แล้วบริษัทปูนซีเมนต์บริษัทเดียวอาจจะลงทุนมากกว่า รัฐบาลไทยเอง และยังมีอีกหลายอย่างที่ผมอยากจะพูด แม้แต่ใน โรงเรียนในระดับประถม มัธยม ถ้าเผื่อเราจะลงทุนให้การกุศลในเรื่อง ของการศึกษาแล้ว สิ่งหนึ่งที่ต้องพยายามเลี่ยง มันไม่ใช่ว่าจะอะไรจะ fits all ไม่ใช่ one size fits all. ความแตกต่าง เป็น strength ของเรา ผมดู โรงเรียนมัธยมหลายแห่ง โรงเรียนรุ่งอรุณ โรงเรียนพระดาบสที่ ทรัพย์สินช่วยอยู่ แม้แต่โรงเรียนของดร. อัจจง ชุมสาย โรงเรียนของ มูลนิธิบ้านเด็กที่ช่วยดูแลเด็กจรจัด เด็กที่ถูกข่มเหงทางร่างกาย เด็ก กลางถนน ผมช่วยมูลนิธิ Operation Smile เกี่ยวกับเด็กปากแหว่ง เพดานโหว่ไม่มีอนาคต พ่อแม่เศร้า แต่คุณไปทำศัลยกรรมให้เด็กเหล่านี้ เสร็จแล้วสอนเด็กเรียนรู้ในการพูด ในการกลืนอาหาร เด็กจะยิ้มทันที และพ่อแม่ก็จะยิ้มทันทีด้วย คุณสร้างอนาคตให้เด็กทันทีนะ You make a difference to their lives และชีวิตของพ่อแม่ด้วย สารไอโอดีนที่ UNICEF ทำ คุณก็ให้อนาคตกับเด็ก IQ ที่ต่ำจะได้สูงขึ้น แก่ความ เหลื่อมล้ำด้วย สร้างความยุติธรรมในสังคมด้วย แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ต้อง Motivate ให้คนไทยเปลี่ยนความคิด เปลี่ยน mindset อันนี้ไม่ใช่ งานง่าย สิ่งเหล่านี้ที่ผมพูดไม่ใช่เรื่องใหม่ ผมพูดมาเป็นเวลาหลายปี ต้องเปลี่ยน mindset ต้องทำอะไรที่ว่ามันเกิด difference ได้ในทางที่ดี

ของสังคมไทย และตอนนี้ผมก็ขอให้ท่านทั้งหลายตั้งปณิธานนะครับ ว่า
สิ่งที่กำลังทำอยู่นี้เป็นประโยชน์มากกับประเทศชาติ กับคนไทยทั้งหลาย
แต่จะต้องทำไปอีกนาน ต้องพูดซ้ำ ๆ ซาก ๆ ต้องพูดให้สังคมเข้าใจ
ต้องพูดให้รัฐบาลเข้าใจ ต้องพูดให้นักการเมืองเข้าใจ แต่ทำได้ ถ้าเพื่อ
ทำด้วยกัน ขอขอบคุณครับ